

אוצרות קאמארנא

מאוצרם הגדול
של רביה"ק
מקאמארנא

יו"ל ע"י מכון 'אוצרות קאמארנא' שע"י מרכז מוסדות קאמארנא • בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א • בית שמש

גיליון מוגדל - לדגל יום דקדוש ולקראת יומא דהילולא של כ"ק מרן אדמו"ר זי"ע

אבני איזר

פנינים על סדר הפרשה
מתוך אוצר ספרי רבותינו

יום הכפורים הוא וגו' ועניתם את נפשותיכם (ויקרא כג, כז).
אם לא יאכל קודם יום הכפורים הרבה ימים וביום הכפורים
יהיה מסוכן ויצטרך לאכול, הרי לא עשה שום עבירה ויבטל
תענית יום הכפורים, לכך בא המצוה שיאכל מקודם יום הכפורים
לקיים מצות 'ועניתם', ואם לא יאכל ויצטרך לאכול ביום הכפורים
עבר על כל פנים על מצות עשה.

(זהר חי ח"ה דף סח ע"א)

והשעיר אשר עלה עליו הגורל לעזאזל וגו' (ויקרא י, י).
סוד שעיר נגה ששולחין אותו מעוטה כיועץ המלך והס"מ הרע
מקבלו בכבוד ונחת, ובזה לוקחין ממנו כל החיות והוא בטוח שהרי
תופס ערבון טוב, והוא אינו יודע שגם זה הערבון כבר לקחו ממנו
כל הטוב ואין בו ממש, כמעשה שאירע שלקחו בזוי והלבישו
בגדי שני למלך במרכבת המשנה וישב שם בכיפה, ועל סמך
זה לקחו על כמה אלפי אלפים ואמרו שהשני למלך יושב שם
עד שיביאו תשלומין וכו', והוא סוד שעיר שלוקחין בו כל הטוב
והחיות של ס"ם הרע, ובינו לבינו נעשה מליץ שסובר שנשחקר
בהרבה שכר שתופס את השני למלך, והוא שוטה שאינו אלא
בזוי אחד, ובגין דאתעסק בההוא שעיר שסובר שהוא הטוב, לא
קריב למקדשא ואנהירו אנפיו דמקדשא בחיות וטוב שהעלה מן
הס"מ כמה אלפין ניצוצין ונשמות.

(זהר חי ח"ב דף רכד ע"ב)

כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם (ויקרא יז, יז).
אמר 'כפר' ולא אמר 'אכפר', 'כפר' מאן דסתים מכל רעיון
ברצונו הפשוט, זה אינו תלוי בקרבנות אלא ברצון הפשוט 'תטהרו'
במספרו 'כי ביום הזה', 'כפר' ביום הזה, וכאשר עשה ביום הזה
מי שעשה כטעם יעשה למחכה לו, כן צוה ד' לעשות לכפר גם
עליכם על כל ישראל, וכשנתכפרין אז ביום הזה באו מדבר סיני
כטעם ביתו הפקר כמדבר לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה,
וכיון שהוא לא מקום זרע הטהר ומשוה קטן וגדול הטוב ומטיב
לרעם ולטובים מזה המדבר, ושלח את השעיר למדבר ולא ידע
דנור דלוק אטיל על רישה כי משם בא הכליון ואין מידו מציל,
ואחר שלוח השעיר ביום הזה נבקעו כל מעינות תהום רבה מעין
חתום, וארובות השמים נפתחו פתחי חותם קודש לד', ואז צד
שכנגדו מה עכרתנו יעכר ד' ביום הזה, אך שמריה ימצו ישתו
כל רשעי ארץ ולא יומת איש ביום הזה, ושכן במדבר משפט
וצדקה בכרמל תשב.

(עשירית האיפה דף קו ע"ב)

ביום הקדוש כשעושין ישראל תשובה באמת, אז נתעורר אמת
עלמה עולם התשובה ומשפיע לזו"כ לטיבו שהם המוחץ, כדאיתא
(פעי"ח שער העמידה פ"ג) בסוד 'למען ייטב לך והארכת ימים'
ע"ש, וכל חידו של השפעות גבורות שכל חידו של יחודים של
ב' צדיקים באים ע"י גבורות, וכל נהורין הם השפעות חסדים
שבחסד הוא אור קדמא וכל חירו עלמא מלכות נקראת עלמא,
ולה יש עליה ביום הקדוש עד הבינה ששם חירות עולם בלי שום
פחד של הויצונות, מטעם זה אומרים ז' פעמים הויה"ו הוא האלקים,
שבמלכות יש לה עליה קודם ז"א קדישין.

(דמשק אליעזר ח"ד דף כא ע"א)

בחלק העליון והנעלם הנקראת 'יחידה' שהיא דרגת
כתר, שהיא עצם החיים הפשוטים, ומכך מתמלא כל
יהודי עם טהרה נפלאה מתוך הפשיטות המתגלה בו.
וכתב רביה"ק מקאמארנא זי"ע בספר עשירית
האיפה (דף קו ע"ב): אמר 'כפר' ולא אמר 'אכפר',
'כפר' מאן דסתים מכל רעיון ברצונו הפשוט, זה אינו
תלוי בקרבנות אלא ברצון הפשוט.

ולפי דבריו עולה, שמהמקום הגבוה והנעלה הזה
של 'כתר' עליון נמשך אור הטהרה לישראל ביום
הכיפורים, כאמור (ישעיה מג, כה) 'אנכי אנכי הוא
מוחה פשעך למעני וחטאתיך
לא אזכור', 'אנכי' רומז לכתר
(זוה"ק פנחס רנ"ו) ו'אנכי אנכי'
יש ביניהם טעמים המפסיקים,
כי הם כנגד שני פרצופי הכתר
- עתיק יומין ואריך אנפין. ולכן
'פסיק טעמא' ביניהם, כי ההבדל
העצום בין שני חלקי הכתר, הוא
באין ערוך כלל, שהרי שורש
התורה נמשך מ'אריך אנפין'
שהוא מקור הרצון, ומשם
משתלשל רצון התורה. אבל
בפנימיות פרצוף עתיק יומין,
אין התלבשות ברצון כלל, ואין
בו עדיין שום שורש למצוות, כי

הוא עצם פשוט וטהור למעלה מהגדרות והתחלקות,
לפיכך אין שם צדיקים ורשעים, ומשם מתעורר
הסליחה לישראל.

ואת הדרגה הזאת עורר משה רבינו על ידי הזכרת
י"ג מידות העליונות שהם שורש הרחמים והרצון של
הכתר העליון, ואז השיב לו הקב"ה 'סלחתי כדברך',
היינו, שכביכול הקב"ה אומר למשה רבינו, הנה כעת
נתעורר מקום גבוה ונעלם שאין שם כלל מושג של
חטא ועון, ולכן לא שייך גם סליחה ומחילה כי אין
על מה לסלוח, אבל אם אתה אומר שחטאו ישראל,
נאמן הנך על כך, וסלחתי כדברך.

וזהו שאמר הכתוב 'אנכי אנכי', שצריך לעורר
ולהאיר את האנכי הראשון שהוא חצי העליון של
הכתר הנקרא עתיק יומין, ולהמשיכו בתוך 'אנכי'
שהוא החצי השני של הכתר הנקרא אריך אנפין,
כדי שיוכל לחול המחילה והסליחה, שהרי בחצי
העליון לא שייך אפילו מחילה וסליחה, שהרי אין
על מה לחול.

איצר החיים

אוצרות הפרשה במשנת רביה"ק
מבוארים בשפה השווה לכל נפש

יום הקדוש נקרא 'שבת שבתון', כמו שבת קודש
שהוא 'יומא דנשמתא', כאשר אור הנשמה מתגלה ורק
אז שייך להתדבק באור המנוחה והתענוג - 'זקראת
לשבת עונג'. וכדי לעורר את העונג גם אצל הגוף,
נצטוונו להתענג ביום השבת במאכל ומשתה, ובכך
קוראים ומעוררים ומזמינים את העונג הרוחני של
הנשמה, בסוד 'זקראת לשבת עונג', ובזה מתעורר
התענוג האלוקי של הנשמה - 'אז תתענג על ה'.

יום הכיפורים הוא 'שבת שבתון' ובו מתגלה בו
דרגה עליונה יותר של תענוג הנשמה, אבל אסור
לאכול בו ואין צורך לעורר
התענוג על ידי אכילה.

דהנה בכתר יש שני חלקים:
חיצוניות הכתר היא פרצוף 'אריך
אנפין' המתבטא בכח הרצון
שבנפש, ופנימיות הכתר היא
פרצוף 'עתיק יומין' המתבטא
בכח התענוג שבנפש.

גם בפרצוף עתיק יומין יש
חיצוניות ופנימיות, כאשר בכל
שבת מגיעים לחיצוניות עתיק
יומין, ומשם נמשך עונג שבת,
אך יום כיפור שהוא 'שבת שבתון'
שייך לפנימיות עתיק יומין.

ההבדל בין חיצוניות עתיק לפנימיות עתיק הוא
הבדל בין תענוג פשוט לתענוג מורכב. תענוג מורכב
הוא תענוג שמתעורר על ידי סיבה חיצונית, כמו
עונג שבת בסעודות שבת, או ניגון מעורר, ואפילו
על ידי סיבה פנימית יותר, כגון דביקות ועריבות
בתורה שעל ידה מתדבק בעצם הרצון האלוקי, אבל
זהו עדיין תענוג עם סיבה. אך התענוג הפשוט הוא
תענוג שאין לו שום סיבה חיצונית, הוא לא תלוי
בשום דבר אחר אלא תענוג עצמי.

ולכן, בשבת יש לעורר סיבה חיצונית של מאכל
ומשתה כדי לעורר את התענוג האלוקי שבחיצוניות
עתיק שהוא תענוג המורכב, אבל ביום הכיפורים
מתגלה הנשמה בפשיטותה וטהרתה, ומאיר עצם
התענוג הפנימי, ללא הרכבה וללא שום סיבה,
שהיא 'אהבה שאינה תלויה בדבר', ואז הוא 'שבת
שבתון' כאשר התענוג הוא מעצם הדבר שאנו
עומדים 'לפני ה'', ועל ידי זה 'תטהרו', וידוע הרמז
'תטהרו' בגימטריא 'כתר', יען כי הנשמה מתגלית

אמירת הפיוטים

מחלוקת ראשונים אם מותר להפסיק בג' ראשונות לפיוטים

גם בחזרת הש"ץ נהוג לומר פיוטים במועדי ישראל ובשבתות מיוחדות [בזמנינו נהוג לומר רק בד' פרשיות ובשבת הגדול, אבל לפנים בישראל היו פיוטים מיוחדים לכל שבת ושבת].

אודות מנהג זה כבר עוררו הראשונים שהוא לכאורה מנוגד למה שאמרו חז"ל (ברכות דף לד.) "אמר רב יהודה, לעולם אל ישאל אדם צרכיו, לא בשלש ראשונות ולא בשלש אחרונות, אלא באמצעיות, דאמר רבי חנינא, ראשונות דומה לעבד שמסדר שבח לפני רבו, אמצעיות דומה לעבד שמבקש פרס מרבו, אחרונות דומה לעבד שקבל פרס מרבו ונפטר והולך לו" עכ"ל.

אמנם כבר כתב הטור (או"ח סימן קיב) "פירש בעל הלכות גדולות, וכן ר"ת ור"י, דווקא צרכי יחיד אין לשאול בהם, אבל צרכי צבור שרי, דהא כולוהו אחרונות צרכי רבים נינהו, ועם מה שהעבד מסדר שבחו של רבו יכול לשאול צרכי צבור, שזה שבח וכבוד לרבו, שרבים צריכין לו, ועל כן נהגו לומר קרובין בשלש ראשונות" עכ"ל, וכן כתב הרא"ש (סי' כא ס"ה).

וכן נחלקו להלכה בשו"ע (או"ח סימן קיב ס"ב) "אין לומר פיוטים ולא קרובין בתפלה, הגה, ויש מתירין, הואיל וצרכי רבים הם (הרא"ש והתוס' והר"ף והר"ן ריש פ' בתרא דר"ה והגהות מיימוני פ"י וטור), וכן נוהגים בכל מקום לאמרם" עכ"ל.

אודות מנהג האריז"ל מובא בשער הכוונות (דרושי עלינו לשבח דרוש א) "היה אומר כל הפיוטים ופזמונים שתקנו ר"א הקליר, הלא המה במחזור האשכנזים, לפי שכל אלו הראשונים תקנו דבריהם עפ"י חכמת האמת, והיו יודעים מה שתקנו, ואף גם אם הם באמצע ברכות יוצר היה אומרם, לפי שהם היו תנאים, והיו יודעים מה היו מתקנים, וכל דבריהם היו מיוסדים על פי האמת" עכ"ל, ועל אף שדברי רבי חיים ויטאל נסובים אודות ברכות ק"ש, אולם משמע מלשונו שהאריז"ל היה אומר גם את הפיוטים שבחזרת הש"ץ.

ובטעם הדבר שיש להקל בהפסק באמצע התפילה כתב רביה"ק

מהרצ"ה מזידיטשוב זי"ע (פרי קודש הלולים שער הקריאת שמע) "לא ראיתי לאנשי מעשה שיאמרו קודם השמו"ע. אמנם בתוך התפלה העמידה [-בחזרת הש"ץ] ראיתי למורי שהיה מצוה לומר פיוטים, כי אחר שכבר התפללו הקהל בלחש ויצאו ידי חובתן אין קפידא כ"כ להפסיק, ובפרט שהרוב מיוסדים על סודות" עכ"ל.

מנהג הבעש"ט - אמירת פיוטים ממחיה המתים ואילך

אמנם אודות מנהג הבעש"ט כתב רביה"ק ההיכל הברכה זי"ע (שוה"ט סי' סח סק"ד) "מרן קודש קדשים ריב"ש טוב לא היה אומר יוצרות שקודם התפלה [-קודם תפילת שמו"ע, דהיינו בברכות ק"ש], וגם באמצע התפלה לא היה אומר אלא אחר מחיה המתים, אבל באמצע הברכה לא היה מפסיק, חוץ מגשם וטל ומוספי ארבע פרשיות שהי' אומר על הסדר" עכ"ל.

נמצא שבמועדים נהג הבעש"ט לומר רק הפיוטים שלאחר ברכת מחיה המתים, אבל בד' פרשיות ובגשם וטל אמר הפיוטים גם לפני כן.

עוד כתב רבינו (שם ס"ו) "הפיוטים של תפלת שמונה עשרה של ימים נוראים, ראיתי למורי דודי הקדוש מוה"ר צבי [מזידיטשוב] שצוה לשלח ציבור שלא להפסיק עד אחר 'מחיה המתים', ויתחיל 'ימלוך' ויאמר כל הפיוט עד גמירא, וכן מנהגנו" עכ"ל, וכן מובא במנהגי קאמארנא שבכל המועדים ובד' פרשיות אמרו הפיוטים מ"מלוך" ואילך.

וטעם הדבר שאומרים רק מפיוט "ימלוך" ואילך, ואין אומרים את הפיוט הראשון אחר ברכת 'מחיה המתים' לפני "ימלוך", שכן המתבונן בדבר יראה שהרבה פעמים הפיוט של 'אבות' 'גבורות' והפיוט השלישי שלפני "ימלוך" הם פיוט אחד ארוך שננתק לשלשה חלקים, הדבר בולט במיוחד ביצר לשבת שקלים פרה והחודש, וכן בתפילת נעילה, סדר האלף-בית מתחיל בפיוט שבברכת אבות ומסתיים בפיוט שלאחר מחיה המתים לפני ימלוך, ולכן הוא נמשך עמם, וגם הוא נשמט, שכן אין טעם לאמרו לבדו.

בהיכל מלכים

הנהגות ומונהגי הבעש"ט הק' ותלמידיו זי"ע מלוקטים מתורת רבוה"ק מקאמארנא זי"ע

ענייני יום כיפור

להשאיר חמימות על מוצאי יום"פ

'מותר להטמין חמין מערב יום הכיפורים למוצאי יום"כ' (שו"ע או"ח סי' תר"ס) ואמר אדמו"ר הרה"ק רבי יעקב משה מקאמארנא זי"ע כי בערב יום הקדוש יש לכל אחד ממשאל חמימות גדול לעבודת הבורא, וצריך להטמין חמים מעוה"ק על מוצאי יום"ק, להיות לו ג"כ חמימות, ועפ"י דברי רבינו זי"ע נוכל לפרש המשנה (שבת לט.) 'כל שבא בחמין לפני שבת שורין אותו בחמין בשבת'.

(תפארת דברים אות קיט)

טבילה ביום הכפורים

רז"ל אמרו ג"כ שצריך לטבול אחר מקרה לילה רחמנא ליצול וכו', הדר קבלוהו עתה בימינו טבילת ישראל ונעשה חובה ככל הטבילות שצריכין לטבול אפילו ליל יום הכפורים, ומצוה לראש הדור לצוות לטבול תיכף ומיד, וכך קבלתי מאמורי זללה"ה והוא קיבל מרבו רבינו צבי דודו מזידיטשוב ורבו מרבו עד הבעש"ט זללה"ה שבלי ליל יום הכפורים מצוה לטבול, ועוד שרובו דרובו ניצולין מזה מחולאים רעים וממיתה משונה וירא זרע ויארץ ימים ושנים.

(דמשק אליעזר ח"ב דף נב ע"ב)

אל יגביה קולו בעיקר הכרכות רק בתוספת שהוסיפו בימים הנוראים

גם בראש השנה ויום הכפורים אסור להשמיע תפלתו כלל, ואם בא להשמיע להתעורר עצמו מאימת יום הדין כדרך המוני עם שידעתן מועט בכוונת התפלה, על כל פנים לא ישמיע אלא בתוספת שהוסיפו בראש השנה ויום הכפורים, אבל לא בעיקר הברכות תלילה, הזהר והזהר.

(שולחן הטהור סי' קא ס"ד)

שישבר המחיצה של ברזל הגדולה עד ה' אלקין

אמרו חכמ"ל (עיין ברכות ל"ב) כי ע"י חטאים נעשה מחיצה של ברזל בין ישראל לאביהם שבשמים, וזה מלך פורץ גדר בין ישראל לאביהם ישראל שבשמים ועושה לו דרך להקב"ה, ושובר אותו מחיצה של ברזל וזה מרמז מקרא קודש (הושע יד) 'שובה ישראל עד ה' אלקיך', היינו שישבר המחיצה של ברזל הגדולה עד ה' אלקיך כביכול.

(פרי חיים)

תשובת יום הקדוש

וכאן י"ל נרמזים הד' זמני תשובה 'שבת שבתון היא לכם' מרמז על תשובה

יום הקדוש, הנקרא 'שבת שבתון', שהוא השבת על המועדים הנקראים ג"כ שבת, כדברי המהרש"א זי"ע (יומא ב' ע"א) וכדברי הגר"א מוילנא זי"ע עה"פ (ויקרא כג לב) 'ועניתם את נפשותיכם בתשעה' שע"ז דרשו חכמ"ל (ברכות ח ע"ב) כי אכילה ושתי' של תשיעי' הוי כמו תענית תשיעי' ועשירי' כשני תעניות, והיא תשובת ערב יום הכיפורים.

'לחדש בערב' היינו זמן התשובה של ערב ראש חדש, יום כיפור קטן. 'מערב עד ערב' היינו תשובה שבכל ערב, 'תשבתו שבתכם' היינו תשובת ערב שבת קודם הכנסו לשבת.

(פרי חיים)

אמירת היוצרות שלפני התפלה

מרן קודש קדשים ריב"ש טוב לא היה אומר יוצרות שקודם התפלה, וגם באמצע התפלה לא היה אומר אלא אחר מחיה המתים, אבל באמצע הברכה לא היה מפסיק, חוץ מגשם וטל ומוספי ארבע פרשיות שהיה אומר על הסדר, ובביהמ"ד של קודש קדשים רבינו אלימלך היו אומרים ביום הכפורים יוצרות, וכך הנהיג מורי דודי [מזידיטשוב] בבית מדרשו כמנהג מרן.

(זר זהב סי' קיב סק"א)

אמירת 'זכרנו לחיים'

שמענו מפי הרה"ק ר' חיים יעקב מקאמארנא זי"ע [בעל 'פרי חיים'] שמרן העטרת צבי [מזידיטשוב] אמר זכרנו לחיים בפתח תחת הלי' ונתן טעם לזה עפ"י קבלה.

(הוספות מנהגים - זידיטשוב עניני ראש השנה)

אדון עולם אחר התפלה

אין חיוב כלל לומר אדון עולם אחר התפלה, וכך ראיתי מנהג בין הצדיקים, והאומרו תבוא עליו ברכה, ואנו אין נוהגין לאומרו כי אם בליל יום הכפורים ערבית.

(שולחן הטהור סי' קלב ס"ד)

הלך בכל ההיכלות של מעלה כמו הכהן הגדול בעבודתו

וכן ידענו שרבינו הקדוש וכו' העטרת צבי [מזידיטשוב] זי"ע אמר במוצאי יום הכפורים, שעל ידי היחודים שכיוון, הלך בכל ההיכלות של מעלה כמו הכהן הגדול בעבודתו.

(בית יעקב [לרביה"ק ה' פרי חיים' זי"ע] עמוד שעג)

יש להבין אמאי הקדימו חכמינו סדר זכרונות לסדר שופרות, שהרי שנינו בגמ' (ראש השנה לד ב): אמר הקב"ה, אמרו לפני בר"ה מלכיות זכרונות ושופרות. מלכיות כדי שתמליכוני עליכם. זכרונות כדי שיבא לפני זכרוניכם לטובה. ובמה בשופר. **וכיון שהשופר הוא הגורם לזכרונות, הוי ליה לאקדומי ולתקן סדר שופרות תחילה, לפני סדר זכרונות.**

ונראה ליישב, דהנה כתיב בתורה (במדבר י, א-י): וידבר ה' אל משה לאמר. עשה לך שתי חצוצרות כסף, מקשה תעשה אותם והיו לך למקרא העדה ולמסע את המחנות. ותקעו בהן ונועדו אליך כל העדה אל פתח אהל מועד. ואם באחת יתקעו ונועדו אליך הנשיאים ראשי אלפי ישראל. ותקעתם תרועה ונסעו המחנות החונים קדמה. ותקעתם תרועה שנית ונסעו המחנות החונים תימנה תרועה יתקעו למסעיהם. ובהקהיל את הקהל תתקעו ולא תריעו. ובני אהרן הכהנים יתקעו בחצוצרות והיו לכם לחוקת עולם לדרתים. וכי תבואו מלחמה בארצם על הצר הצר אתכם והורעתם בחצוצרות ונוכרתם לפני ה' אלהיכם ונושעתם מאויביכם. וביום שמחתכם ובמועדיכם ובראשי חודשיכם ותקעתם בחצוצרות על עולותיכם ועל זבחי שלמיכם והיו לכם לזכרון לפני אלהיכם אני ה' אלהיכם.

ומצאנו בספרי (בהעלותך י') שדרשו: 'וביום שמחתכם' (ובמועדיכם) אלו שבתות. רבי נתן אומר אלו תמידים. 'ובמועדיכם' אלו שלש רגלים. 'ובראשי חודשיכם' כמשמעו. 'אני ה' אלהיכם' למה נאמר, לפי שהוא אומר 'דבר אל בני ישראל לאמר בחדש השביעי אבל מלכות לא שמענו, תלמוד לומר ה' אלהי עמו ותרועת מלך בו', זה שופרות ומלכיות. רבי נתן אומר אינו צריך, שהרי כבר נאמר 'ותקעתם בחצוצרות' הרי שופרות, והיו לכם לזכרון זה זכרונות, 'אני ה' אלהיכם' זה מלכיות. **א"כ מה ראו חכמים לומר מלכיות תחלה ואח"כ זכרונות ושופרות. אלא המליכהו עליך תחלה ואחר כך בקש רחמים לפניו כדי שתזכר לך, ובמה בשופר של חירות,** שנאמר 'ויהי ביום ההוא יתקע בשופר גדול'. אבל איני יודע מי תוקעו, תלמוד לומר 'וה' אלהים בשופר יתקע'. ועדיין אין אנו יודעים מהיכן התקיעה יוצאת, זה שנאמר 'קול שאון מעיר קול מהיכל ה' קול משלם גמול לאויביו'. עכ"ל הספרי.

אמנם בלשון הגמ' (ראש השנה לד ב) מצינו באופן אחר: ת"ר, תקיעות אין מעכבות זו את זו, ברכות אין

מעכבות זו את זו. דתקיעות וברכות של ר"ה ושל יוה"כ מעכבות. מ"ט אמר רבה אמר הקב"ה אמרו לפני בר"ה מלכיות זכרונות ושופרות. מלכיות כדי שתמליכוני עליכם. זכרונות כדי שיבא לפני זכרוניכם לטובה. **ובמה בשופר.** עיי"ש בגמ' ובמפרשים. הרי בפשטות נראה שהספרי והתלמוד שתי שיטות המה.

דהנה לפוס ריהטא דלישנא מוכח שהספרי אינו מדבר כלל על תקיעות של בני ישראל בראש השנה. אדרבה **התקיעות הם רק מצד הקב"ה.** ומפשטות הדברים משמע ש'במה בשופר' אין מדובר כאן בתקיעה בשופר, אלא רק באמירה, היינו בהזכרת פסוקי שופרות, שכן לשון הספרי 'מה ראו חכמים לומר מלכיות תחלה' וכו'. היינו שמדובר בתפילה.

"כי קרוב אליך הדבר מאוד"

אחד מהדברים המעכבים את התשובה היא ההרגשה שצריך לחולל תהפוכות ולעשות סיגופים כדי לתקן את החטא, ואין יודעים כי תשובה היא דבר פשוט וקל ביותר, כמאמר הכתוב 'כי קרוב אליך הדבר מאוד'.

מסופר על הגאון רבי אלחנן וסרמן זצ"ל שנסע לארה"ב לטובת ישיבתו, וקודם לכן הגיע לקבל ברכת הדרך מאת רבו החפץ חיים זצ"ל. בהזדמנות זו שאל הג"ר אלחנן מהחפץ חיים מה צריך לומר ליהודי אמריקאי? והשיב החפץ חיים: אמור להם, כי התשובה קלה יותר ממה שהם מדמים לעצמם. כיוצא בזה שמעתי מאחד ששמע מפי הרה"ק רבי יהודה'לע הורוויץ מדזיקוב צוק"ל, שהיה מרבה לשוחח עם החזון איש זצ"ל, ופעם ליווה את החזון"א בעשרת ימי תשובה ושאל אותו 'מהי תשובה'. נענה לו החזון"א: "דער רבונג של עולם איז א גוטער, תשובה איז מען יוצא מיט א קרעכץ, נאר די שפעטריגע האב דאס שווערער גימאכט", כלומר, הקב"ה הוא טוב, די לו אם שבים אליו באנחה אחת, אלא שהאחרונים הוסיפו על כך פרטים נוספים, אבל עיקר התשובה היא דבר אחד - לשוב אל ה'! ודי ברצון חזק אחד, וכבר קיימנו את מצות התשובה.

ואילו מתוך לשון הגמ' מוכח שהכוונה על תקיעות של ישראל. שכן רבה מסיים, 'ובמה בשופר', ותו לא. ואינו גורס את ההמשך בספרי... בשופר של חירות, ורק הקב"ה תוקע וכו"ל. וכוונת רבה "במה בשופר" היינו שאנחנו תוקעים בפועל ובזה אנחנו מזכירים עצמנו לפני הקב"ה.

ואולי אפ"ל שזה גופא היה קשה לרבה. כי כמ"ש לעיל מלשון הספרי לא משמע כלל שיש חיוב לתקוע, כי הקב"ה תוקע, וזה אי אפשר. ולכן לא סיים רבה כלשון הספרי בשופר של חירות.

ולכאורה יקשה שבספרי אין מוזכר כלל מצוות תקיעה, אלא רק שהקב"ה תוקע, ואנחנו ישראל רק אומרים פסוקי מלכיות זכרונות ושופרות, ומן הסתם כוונתו על הפסוקים הידועים שתיקנו חז"ל לומר בסדר מלכיות זכרונות ושופרות. ולכאורה זה תמוה ביותר לבטל מצוות תקיעה ולאוקמה על פסוקים בלבד. וייתכן שמלכות הרשעה ששלטה אז על ארץ ישראל גזרו על התקיעות ועם ישראל הסתפק רק באמירה. ואולי לכן נתקנו הפסוקים. ויש לציין בזה, כי הספרי נכתב בארץ ישראל, אבל רבה חי בבבל כמאה שנים או יותר אחר כך ובמקומו לא היתה גזירה על התקיעות. (אין לזה סימוכין, רק בדרך אפשר).

ואולי אפשר לחדש, **כי הרי עצם התקיעות הן הנה האזכרה לפני מ"ה הקב"ה.** ובמדר"ר נשא מצאנו 'כל ההזכרות שבתורה לטובה' (חוף מסוטה).

ולשון הפסוק בכמה מקומות 'ותקעתם תרועה', היינו **שהפעולה נקראת 'תקיעה'.** והקול היוצא הוא 'תרועה'. ובתורה מצאנו 'ובהקהיל את הקהל תתקעו ולא תריעו' (במדבר יז). אח"כ נחלקו חכמים במהות התרועה אם גנוחי גניח או ילולי יליל. ואולי אפ"ל כי התקיעה הפשוטה היא סימן להכתרת המלך. ואילו התרועה שבאה בהפסקות היא היא האזכרה. שכן אדם שצר לו והוא מחפש עזרה הרי הוא או גונח מצער או מיילל מכאב. וזו האזכרה. **אבל לפני הבקשה - אזכרה - חייב שיהיה המלכה. שממליכים ומכריזים לפני מי אנחנו מזכירים עצמנו. ולכן תמיד תקדים תקיעה חלקה לשברים ותרועה, וגם תסיים אותה בתקיעה, לאמר: למ"ה אנו מזכירים עצמנו.**

והי"ר שנזכה לשנה טובה ומתוקה, והשפעות טובות לנו ולכל ישראל, מתוך רוב שמחה ואושר, ובנין המלכות בתיקון שלם, אכ"ר.

על חטא שחטאנו לפניך "בחזק יד"

שקיבל ממנו ואינו בהכשר יבוא ויחזיר מעותיו עד שנשאר עני".

והרבה יש לעמוד על כך להגיע למידה זו, כי מידת ההשתוות קשה מאוד להגיע אליה, וכל זמן שהאדם חי ויש לו את הא'ני' שלו, צריך כל ימיו ללחום עם מידת הגאווה ואין עצה ואין תבונה רק להתפלל על ה' ולהעתיר בתחינה, כמו שמספרים על הבעש"ט ששאלו אותו תלמידיו לאיזה רבי ילכו אחר פטירתו, והשיב להם שישאלו אותו אם יש עצה נגד מידת הגאווה, ואם יתן להם עצה הרי זה סימן שאינו רבי, ורק באם יאמר שאין עצה רק להתפלל אותו יבחרו לרבי עליהם.

על כן לכל הפחות אפשר לאחוז במידה זו של 'יהי כן', להתבטל להנהגת הבורא ולא לכפות את רצונותיו לא על עצמו וכל שכן על אחרים בשום צורה ואופן שהוא, ועל ידי קבלה זו נזכה כולנו להמליך על עצמנו את המלך הקדוש ונזכה לגמר חתימה טובה אכ"ר.

[נעילת ראש השנה תשפ"ב]

בנוסף הוודו של יום הכיפורים אנו אומרים "על חטא שחטאנו לפניך בחזק יד", והפירוש הפשוט בזה הוא שכפינו את רצונינו על אחרים.

וכשאנו עומדים עתה בתחילת עשרת ימי תשובה וצריך זכיות רבות וכל אחד מחפש לטורע עצמו ולהשלים את חלקי נפשו, הוא זמן ראוי מאוד ליקח על עצמינו קבלה טובה בענין זה, להיות נקי מהפגם של 'בחזק יד', לא לכפות את רצונינו על אחרים, לא במישרים ולא בעקיפין, אלא לקבל על עצמו כל מה שיארע עמו מן השמים בלי לשנות את הרצון האלוקי.

ועל ידי קבלה זו יזכה להמליך על עצמו את המלך הקדוש, כי כאשר כופה את רצונו על אחרים הרי הוא ממליך את עצמו בעל כרחו על זולתו ונעשה פגם במלכות העליונה, אך כאשר משלים עצמו בחלק זה הוא נעשה כלי שישירה עליו מלכותו יתברך בשלימות.

ושמעתי מרבי חיים אשר לדרמן זצ"ל גירסא אחת שה'תולדות' נתקרב אל הבעש"ט הקדוש כאשר שמע ממנו תורה אודות מאמר הכתוב 'יהי כן', כי בכל יום של הבריאה נאמר 'יהי כן' אבל גם ביום

כקש"ת מרן אדמו"ר הגה"ק זי"ע"א

**הי"ד אב"ד ראסוויגוף, בן הגה"צ רבי אהרן ווייס זצ"ל
אב"ד מונקאטש, שהיה אחיו של הרה"ק בעל ה'אמרי
יוסף' מספינקא זצ"ל, וחתן הגה"צ רבי יעקב מאיר הכהן
פריד זצ"ל אב"ד קאפיש.**

ושם סמוך על שולחן חותנו, המשיך ביתר שאת
ועוז לשקוד על דלתי תורתנו הק' ובמעלות העבודה,
כאשר נרתם לעזרת חותנו בעניני דמאת וניהול עניני
העיר והרבנות בראסוויגוף.

אך לא ארכו הימים, וימי שלוותו הופרע לו בבת
אחת, כאשר חשך עליו עולמו, בהילקח מאתו אשת
נעוריו בדמי ימיה בשנת תרצ"ט, ובאסונו כי רבה
עליו, וטפלין תלויין בו, בהשאירה אותו לאנחות עם
עולליו הרכים, ועל צווארו עול לכלכלם, ולטפלם
במסירות אבהית ואם רחמאית כאחת, וגדול הצער
והכאב עד מאוד.

עוד לא הספיק להתאושש מיגונו כי רבה, קפצה
עליו רוגזו של עשו, אותו איש צר ואויב הצורר הנאצי
ימשי"ו, אשר עשה כלה בעם ישראל, בהכחדת יהדות
אירופה בהעלותם על כבשונות. ויקח לו מקל הנדודים,
ובהיותו שלגאליציע לא היה שייך לחזור, עלה בדעתו
לעלות לחונן עפרה של ארץ הקדושה, אך מפני שכל
הדרכים בחזקת סכנה, מה יעשה עם זאטוטיו הרכים
התלויים בו, וברוב יגונו הוכרח להיפרד מהם, עד
שיעלה בידו להתארגן במקום מבטחים, ואז יתאחדו
שוב יחד.

אך לא כן עלתה במחשבה לפני המקום, והמלחמה
נישאת בכפה סכנות והריגות, ומתרחבת לאפיקי
עולם, והשמים נתעטרו בענני שחורות, ונהרות דם
נשפכו, וגם צאצאיו עלו על מוקדה על קידוש שמו
יתברך ונלכדה בשחיתותם.

ארץ הקודש

לאחר שתיית כוס התרעלה והיגון במלואה, זכה
לחונן עפר הארץ, ועפר עיר הקודש ירושלים, כאשר
שמחתו עוברת כל גבול, שהנה אל מקום מבטחים,
התקבל בקרב בני הארץ אשר היו אז מתי מספר
בהערכה ואהדה מרובה, ואכן כאן נתקיימה ישיבתו
על המנוחה והנחלה, ואכן זכה לראות עולמו בחייו,
כאשר הגה"צ המקובל רבי ישראל יצחק רייזמאן זצוק"ל

אשר שילוב של לימוד העיון והבקיאות וגם הלכה
בחלקי השולחן ערוך כסדר, היתה דרכה של מקומות
ישיבות אלו, ורבינו השתלם אף בשיטה זו, וכך קנה
לו עשר ידות בקניני התורה, ויהי לאיש.

משם המשיך לישיבתו של רבו הגדול והמובהק
ש"ב הרה"ק בעל ה'מנחת אלעזר' ממונקאטש זצ"ל, אשר
קירבו ואמצו מאוד, כאשר חיבה יתירה נתחבב על
ידו, והאציל מהדור עליו, בשתפו אותו עמו בחיבוריו
הרבים, כמו ספר 'תיקון עולם', שרבינו היה שותף
לכתיבתו, כמצויין בספר האמור באחורי השער.

בישיבה זו נתגלה בכל הדרו, ועד מהרה נודע טבעו
כעילוי חריף ומתמיד עצום, מהאריזות שבחבורה, עד
שעיתורו רבותיו בעטרת חכמים ובגזר ההוראה,
והסמיכו אותו רבני ודייני דעיר מונקאטש להיות
מורה הוראה בישראל, ובראשם הגר"ד שליסל זצ"ל
ראב"ד מונקאטש, המעיד עליו בכתב רבנותו 'שיוכל
לשמש ברבנות כאחד המורים המובהקים'.

כמו כן הוסמך רבינו להוראה ע"י הגה"צ רבי יוסף
אלימלך כהנא זצ"ל גאב"ד אונגוואר, וע"י חותנו בזיו"ר
הגה"צ רבי בן ציון ווייס זצ"ל הי"ד אב"ד ראסוויגוף.

פרק האיש מקדש

בהגיעו לפרקו נשא בזיו"ר הרבנית מרת צפורה
יוטא ע"ה בת קדושים הגה"צ רבי בן ציון ווייס זצ"ל

זרח השמש

ביום השלישי יום שנכפל בו כי טוב כ"ד תמוז
תרע"ו, הפציע אור בעיר בוריסלאוו שבגאליציע,
וזרחה שמשו של רביה"ק מרן רבי שלום זי"ע, כבן
שני לאביו רביה"ק ה'פרי חיים' זי"ע, ולאמו הרבנית
חיה ע"ה, בתו של הגה"צ רבי יצחק פלאם זצ"ל דומ"ץ
דק"ק קראטשין ולבוב, (חתן הגאון המפורסם רבי שמואל
אהרן ראבין זצ"ל אב"ד קראטשין בעמח"ס בית אהרן
ושא"ס), בן הגה"צ רבי דוד פלאם זצ"ל, (חתן הרה"ק רבי
אלעזר רוקח זצ"ל בנו בכורו של הרה"ק ה'שר שלום'
מבעלזא זי"ע), בן הרה"ק רבי דוב בעריש פלאם זצ"ל
אבד"ק אלעסק, בנו של המגיד מסקאהל הרה"ק רבי
שלמה מלוצק זי"ע בעל ה'דברת שלמה' מבני היכלא
וש"ב של המגיד הגדול ממעזריטש זי"ע.

ביום ב' לחודש מנחם-אב, נכנס בביתו של אאע"ה
על ברכי אביו, והמוהל היה הגאון רבי אלכסנדר סענדר
אריה לאבין זצ"ל חתנו של הגאון רבי משולם רוקח
זצ"ל אבד"ק בוריסלאוו, ונקרא שמו בישראל שלום
ע"ש זקינו הרה"ק ה'שר שלום' מבעלזא זי"ע.

כחוסר מגזע קדושים וטהורים, בלטה דמותו
הטמירה והנשגבה רבת האנפין וכלילת היופי, כאשר
חן וכבוד נסוך על פניו זיו טהור בזה וזהר כזהר הרקיע
וכטהר השמים, מהדרת פניו שזרחה וקלסתר פניו
כצדיקי קמאי, וכמו שהעידו מכיריו כי זיו איקונן
שלו דומה לשל אביו.

רבותיו ומורי דרכו

ראשית דרכו של רבינו בקנין דרכי התורה, היתה
לו בישיבתו הרמה של הגה"צ רבי לוי יצחק גרינוואלד
זצ"ל אבד"ק צעהלים, שהיתה מן המפורסמות בעולם
התורה, כאשר תורה וגם יר"ש טהורה, היתה מנת
חלקה, וממנה יסקו כל העדרים, מגדולי הדור שעבר
שיצאו מכבשונה של מקום תורה זו, נתחבב מאוד על
כל הלומדים במקום, והם נישאו אותו מרום, ושיבחו
את זך שכלו ורב תבונתו לידע לצלול כוונתי וחסיד
בעומקן של דברים עפ"י דרך הסברה הישרה, כך
שצורבי ביהמ"ד כולם נמצאו משבחים את רבינו
ואומרים, הנה כי כן ראוי הוא לבית היוצר הלזה, שיגדל
ממנו פרי קודש הילולים אשר שבחו ימלל כל פה.

כן זכה לחסות בישיבתו של הגה"צ רבי שלמה זלמן
פריעדמאן זצ"ל אבד"ק ראחוב מגדולי רבני הונגריא,

שמחת נשואי כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
נראה כ"ק מרן אדמו"ר זי"ע וזקינו כ"ק מרן אדמו"ר הרמ"מ מלעלוב זי"ע וחותנו כ"ק הרה"צ רבי שמואל עוזר קאפף זצ"ל

כ"ק מרן אדמו"ר זי"ע עם חמיו כ"ק הגה"ק
רבי ישראל יצחק רייזמאן זי"ע ראב"ד ירושת"ו

לדגל יומא דהילולא י"ג תשרי

משיעורי תורה בגמרא והלכה, אם משיעורי מוסר וחסידות, והיה פיו שופע כמעין המתגבר בבקיאותו הנפלאה בכל מכמני התורה, בנוסף לשיעוריו בתורת הסוד שקבע לו לעצמו בעוד אנשים ישינים על מיטתם, והיה עוסק בהם וצלל במים אדירים, מתוך יגיעה והתמדה גדולה.

זרח השמש - בהמשכת השושלת על ידי בניו ממשיכי דרכו האדמו"ר'ם שליט"א, כאשר בנו **כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א** ממלא מקומו וממשיך דרכו ברמה בעיר תפארה בית שמש ומנחיל תורתו לעדרים.

הרה"ק מבעלזא א"ע לבקר בבית חותנו הגרי"י רייזמאן, לאחל ברכת מזל טוב ושתיית לחיים.

ובא השמש

רבינו נסתלק ב"ג תשרי שנת תשנ"ח בעיה"ק ירושלים תובב"א, והספידוהו גדולי ורבני ירושלים, אלפים הלכו אחרי מיטתו. מנוחתו כבוד בהר המנוחות בחלקת הרבנים בירושלים.

השאר אחרי ברכה תלמידים לרוב, משיעורי תורה שהיה מוסר בפני תלמידים מקשיבים, אם

חבר הבד"ץ בעיה"ק ירושלים תובב"א לקחו לחתנו, וזכה להקים דורות ישרים מבורכים זרע ברך ה'.

הרה"ק רבי אהרן מבעלזא זצ"ל השית עליו עטרת פז בהכתירו בשער בת רבים באדמורו"ת, בקוראו עליו **'אדמו"ר מקאמאראנא'** בשעת הסיבו על שולחן הטהור, והאציל עליו מברכתו שיזכה לנהל ברמה על מי מנוחות כממשיך שלשלת הזהב לבית קאמאראנא, גם בהיות עוד אביו חי, ראוהו ראוי לאותו איצטלא, ורבים יהנו מאורו, ואכן הראה לו אותות חיבה וקירבה מיוחדת. גם לעת שנולד לרבינו אחד מצאצאיו הטריח

נס ההצלה

לאחר מספר ימים רצופי נסים ונפלאות - הגיעה הספינה בחופי נמל אינסטמבול שבטורקיה, שם המתינו להם יהודי המקום והעניקו להם פירות שהחיו את נפשם לאחר מספר חודשים של רעב.

רבינו הזכיר אז את נסיעתו של מרנא **הבעש"ט** הק' בדרכו לארץ ישראל כשעבר בעיר אינסטמבול, והעתיר בתחיה שזכות הבעש"ט הק' יעמוד לו להגיע למקום חפצו לחיים ולשלום.

תיכף לאחר שהפליגה הספינה מטורקיה הופיעו נגדם ספינות מלחמה של האנגליים. הנוסעים נתמלאו ברטט וסילודין לאחר ששמעו שהולכים להחזיר אותם לארץ מוצאם. אי לכך השמידו כולם את הפאספארט והשליכו אותם לים, כדי שלא ידעו מאין הגיעו.

מאת ה' היתה זאת שהאנגליים התרצו לעזבם לנפשם, והם עצמם הניגו את הספינה עד שביום רביעי ה' אדר א' ת"ש נראו ממרחק ערי ארץ ישראל, כאשר ליבם של כל הנוסעים יוצאת מקרבם בערגה וגעגועים לדרך על אדמת הקודש.

אלא שהאנגליים לא הרשו לרדת מהספינה מאחר ולא היה בידם רשות להכנס לארץ, ולאחר השתדלות גדולה העניקו להם רשות לרדת לבלי חמישי אל החוף כשהם לוקחים את כל הנוסעים למחנה עתלית ליד חיפה שם השכינו אותם בתוך אהלים במשך מחצית השנה. רבינו שהה שם בחג הפסח כשהוא מקבל את צרכי החג מזקינתו **הרבנית אסתר פלאם** בת הגאון **רבי שמואל אהרן ראבין** זצ"ל אב"ד **קראטשין**, אם אמו, שדאגה למענו בכל צרכו.

ויהי ביום חמישי ט' אלול ת"ש, שוחררו כל העצורים מן המחנה, כשרבינו בוחר לדור בעיר הקודש והמקדש ירושלים תובב"א, בבית זקנתו הרבנית ע"ה.

שם בירושלים עיה"ק נטע רבינו את אהלו, ונקלח אחר כבוד לביתו של כ"ק הגה"צ **רבי ישראל יצחק רייזמאן** זצוק"ל חבר הבד"ץ בעיה"ק ירושלים.

יום, כך עלה בידו להספיק לעלות על הספינה ברגע האחרון, בגודל רחמיו וחסדיו יתברך.

בנמל סולינה שברומניה המתינה להם ספינה בשם סאקריה שנשכרה על ידי החפשיים שרצו להעפיל לארה"ק ללא רשיון מן האנגליים שמשלו אז בארה"ק. ספינה זו לא היתה מיועדת לבני אדם אלא להובלת פחם, והנוסעים סבלו רבות הן מצפיפות נוראה, הן מקור עז שחדר לעצמותיהם והעמיד אותם בסכנה, בנוסף למחלות ומגיפות שונות שחוללה בהם משות, וגם מים ולחם לא היה ברשותם.

רבינו הצטרף אליהם כשהם מכבדים אותו כאיש קדוש ותלו בו עיניהם להינצל בזכותו.

בשהותו על הספינה מסר רבינו את נפשו למען קיום המצוות, והיה שוכב על המטה הנמוכה ביותר כדי שיוכל להניח לידה נטילת ידים שחרית, וכן הדליק נרות חנוכה במסירות נפש לפי התנאים הקשים ששררו שם.

במשך חודשיים עמדה הספינה בלב ים, כאשר רב החובל אינו רוצה להפליג עד שיעמידו לרשותו ערבות על הספינה פן תילקח מאיתו על ידי האנגליים בארה"ק, כאשר הנוסעים מתייסרים ומתייסרים, ורק בכ"ב שבט ת"ש הפליגה הספינה ממקומה, כאשר גלי הים מטלטלים אותה, ומנגד - נמצאת בסכנה ממשית בכל רגע שלא יגלו אותה הנאצים ימ"ש שהיו מטביעים כל ספינה שיצאה ללא רשותם.

כ"ק מרן אדמו"ר זי"ע במחנה עתלית עם הגיעו לארה"ק לידו יושב הרה"צ רבי יחיאל ראבין זצ"ל חותנו של הרה"ק מהר"א מבעלזא זי"ע

עם פרוץ מלחמת העולם הראשונה בחודש אלול תרצ"ט, שלח רבינו אגרת לאביו רביה"ק **רבי חיים יעקב מקאמאראנא** זי"ע, שברך נס עזב מבעוד מועד את אדמת אירופא ועקר לארה"ב, ובה הודיע לו שהוא רוצה לחונן את אדמת הקודש ארץ ישראל ולנוס מפני הצר הצורר יחד עם אחיו האדמו"ר רבי מנחם מאניש זצוק"ל מקאמאראנא ב"ב.

רבינו היה אז לאחר שנות צער ומכאוב, כאשר מספר חודשים קודם לכן שיכל את בנו הילד אהרן ביום כ"ב סיון תרצ"ט, ופחות משבוע לאחר שקם מהאבילות נלקח מעמו מחברתו הטהורה הרבנית אשת נעוריו מרת צפורה יוטא ע"ה [בת הגה"צ רבי בן ציון וייס אב"ד ראסוויגעף, בן הגה"צ רבי אהרן וייס זצ"ל אב"ד מונקאטש, אחיו של הרה"ק בעל אמרי יוסף מספינקא זצוק"ל] כשהוא נשאר בדד עם בתו חיה צירל.

מאחר ולא היה יכול להימלט יחד עם בתו, השאיר אותה בבית חמוי עד שישבו לקחתה כשימצא לעצמו ארץ מבטחים. אך כבר נגזרה גזירה והיא עלה על מוקדה ביום המר כ"ז אייר תש"ד לגודל צער.

איגרתו של רבינו הגיעה לאביו הק' בארה"ב, שהחזיר לו מברק ובו האציל על ראשו את ברכת קדשו ואף צירף עמו סכום הגון להוצאות הדרכים.

לאחר הימים הנוראים בחודש חשון ת"ש, ברח רבינו עם אחיו לעבר עיר הבירה בודפשט, שם נודע לו כי ארגון תפארת בחורים של קהילות החרדים הצליחו לשכור ספינה מבודפשט להפליג עמה לנמל סולינה שברומניה, משם מתכוונים להמשיך הספינה נוספת לעבר ארה"ק.

מספר ימים לפני ההפלגה נאסר אחיו רבי מנחם מאניש בחשש ריגול. רבינו עשה השתדלות גדולה ופעל למען שחרורו, כשהוא מוותר על ההפלגה ושם נפשו בכפו למען הצלת אחיו.

לאחר שתדלנות רבה, התחייב בערבות שאחיו יעזוב את גבולות המדינה עוד באותו

סדר עבודה כהן גדול ביום הכיפורים

אשר יסד רביה"ק בעל "היכל הברכה" מקאמארנא זי"ע
בספרו אוצר החיים (פרשת אחרי מות דף קכח).
ורמז שמו ושם אביו – אייזיק יצחק יהודה יחיאל רבי אלכסנדר

מצות עשה שיעשה כהן גדול כל עבודה הנעשית ביום"כ שנאמר 'בזאת יבא אהרן אל הקודש' (ויקרא טז, ג).

וסדר עבודה כחצות הלילה מפיסין לתרומת הדשן ומסדרין המערכה ומדשנין המזבח הגיע זמן שחיטת התמיד היה פורסין סדין של בוץ בינו לבין העם כדי שיכיר שעבודת של היום בבוץ ופושט בגדי חול וטובל ולובש בגדי זהב ומקדש ידיו ורגליו מקיתון של זהב כלי שרת ושוחט את התמיד רוב שנים ומקבל הדם וזורקו על המזבח כמצותו ואח"כ נכנס להיכל ומקטיר הקטורת של שחר ומדליק הנרות של שחר בהטבה ומקטיר אברי התמיד והחביתין והנסכים:

א"חר התמיד מקריב הפר ושבעת כבשים של מוסף היום כי כל עבודת אשר ביום הזה אינן כשרים אלא בו ואם הוא שבת מקריב מוסף של שבת כדרך שנתבאר במצות המוספין:

"קדש ידיו ורגליו ופושט בגדי זהב וטובל ולובש בגדי לבן ומקדש ידיו ורגליו:

"בא מיד אצל פרו ופרו עומד בין האולם ולמזבח וסומך שתי ידיו על ראש הפר ומתודה: ז"ע ברתת וחיל ואומר אנא השם בניקוד הידוע לנענע אורות עליונים בסוד שם המפורש חטאתי עויתי פשעתי לפניך אני וביתי אנא השם בניקוד הידוע לו כפר נא לחטאים ולעונות ולפשעים שחטאתי ושעויתי ושפשעתי לפניך אני וביתי ככתוב בתורת משה עבדך כי ביום הזה יכפר עליכם וכו':

ק"ל מהרה הלך לשני השעירים ומגריל עליהם וקושר לשון של זהורית בראש המשתלח:

"ובא אצל פרו שניה וסומך ומתודה וידוי שני וכך היה אומר אנא השם בניקוד הידוע לו חע"פ לפניך אני וביתי ובני אהרן עם קדושך אנא השם בניקוד הידוע לו כפר נא לחטאים

ולעונות ולפשעים שחטאנו עוינו ופשענו לפניך אני וביתי ובני אהרן עם קדושך ככתוב וכו' לפני ה' תטהרו בניקוד הידוע לו:

צ"ע עד ובא ושחט את פרו ונותנו למי שהוא מנדנדו על הרובד הרביעי שבהיכל מבחוץ:

ח"ש ובא ונטל את המחטה וחותה בה אש מעל המזבח מן הסמוך למערב ויורד ומניחה ומוציאין לו את הכף וכלי מלא קטרת דקה מן הדקה:

ק"דש עצמו וחפן מלא חפניו הגדול לפי גדלו והקטן לפי קטנו ונותן לתוך הכף ונטל המחטה בימינו וכף הקטורת בשמאלו:

"הלך בהיכל עד שהוא מגיע לבית קדשי הקדשים:

ה"גיע לבית קדש הקדשים לארון או לאבן השתיה ומניחה שם:

ו"אוחז שפת הכף בראשי אצבעותיו ומערה הקטורת לתוך חפניו:

ד"בר זה עבודה קשה שבמקדש:

ה"ה צובר את הקטורת על גבי הגחלים:

"מתין שם עד שיתמלא הבית עשן ויצא.

ח"כ לב אם היה רואה על הארון מלא זוהר לבן היה שמח מאוד ואם היה רואה אדום:

"היה מתאמץ בתפלה ואומר רבון העולמים שוב מחרון אפך:

א"ל אלהי ישראל רחם על עמך בית ישראל:

ל"ב טהור היה מרבה בקשות ותחנונים ב"מעיל של כהן נקשר קו והיתה הקו נקשרת חוצה והוא בידו של כהן גדול והיה כ"ג מנענע הקו.

ר"ומז ומרמז שיצעקו בני ישראל אל השם וישבו אליו

ב"ראות הכהנים והעם שהכהן מנענע הקו היו צועקים בלב מרה.

י"חיד ענינו ומיד האדום חוזר ללבן. א"שרי העם שככה לו והכהן כשהיה יוצא. ל"אחוריו היה יוצא ופניו אל הקודש.

כ"בוד גדול נעשה לו שהיה יוצא כדמיון ברק והיה מחבק לכהן והיה מוציאו לפי שעה:

ס"יפי ההיכל היו רועשין והיה ההיכל מתמלא מזוהר עליון והכהן בתוך הזוהר:

נ"תמלא כל הבית אורה והכהן זוכר השם ככתבו עם נקודו ומכוין בו בנחת ובהשקט.

ד"ברי תפלות ותחנונים בקצרה עומד ומבקש יהי ר"צון וכו'.

הכהן נוטל דם הפר ונכנס בו לקדש הקדשים ומזה שם שמנה הזאות בין בדי הארון ויוצא ומניחו בהיכל על כן הזהב שהיה בהיכל ויוצא ושוחט את השעיר ומקבל דמו ונכנס לקדשי הקדשים ומזה שמנה הזאות בין בדי הארון ויוצא ומניחו בהיכל ונוטל דם הפר ומזה על הפרוכת נגד הארון שמנה הזאות ומניח דם הפר ונוטל דם השעיר ומזה על הפרוכת שמנה וכך היה מונה אחת א' ואחת אחת ושתיים אחת ושלש אחת וארבע אחת וחמש אחת ושש אחת ושבע בכל ארבע פעמים ומערב דם הפר בדם השעיר ומזה על קרנות המזבח שבהיכל ועל טהרו של מזבח שבע פעמים ובא אצל שעיר המשתלח ומתוודה על עוונות בני ישראל אנא השם חטאתי עויתי פשעתי אנא בשם וכו' ופושט בגדי לבן ולובש בגדי זהב ומקדש וטובל כדינו ועושה השעיר הנעשה בחוץ ואילו ואיל העם ומקטיר אמורי הנשרפין ומקריב תמיד של בין הערבים ומקדש ופושט וטובל ולובש ומקדש ונכנס לבית קדש הקדשים להוציא הכף והמחטה ומקדש ופושט ולובש ומקטיר קטורת ומדליק הנרות ומקדש ופושט ויוצא לביתו בזיו וזוהר של השכינה העומדת על ראשו:

עצם החטא הוא העונש

הבעש"ט מביא בשם **הרמב"ן** עה"פ 'שחת לו בניו מומם' שהחטא והעונש באו כרוכים יחדיו. היינו **שעצם החטא הוא העונש. ומהות העונש הוא ריחוק מן הקב"ה**. שכשם שעל ידי המצוה מתקרבים יותר לבורא ית"ש כן החטא הוא ריחוק מהבורא ית"ש רח"ל. ואפשר להרגיש זאת על כל צעד ושעל.

וידוע פתגם **בעש"ט** על הפסוק 'ולך ה' חסד כי אתה תשלם לאיש כמעשהו'. וקשה אם 'כמעשהו' מהו ה'חסד' כאן. ומובא בבעש"ט על התורה שהיה קטרוג על שיהודי הולך בדרכו לתפילה ופוגש נכרי עם עגלת עצים ועומד עמו על המקח וחוסך לו כמה פרוטות ועי"ז מפסיד קדיש וקדושה וכו'. ובראשונה לא היה מענה בפיו ואח"כ נתיישב הבעש"ט ואמר, כי כל זה הוא אכן לפני העשיה. אולם אחריה לא ימכור האדם מצוותיו בעד כל הון. ובזה נסתתמו טענותיו של השטן. וזה פירוש 'לאיש כמעשהו', היינו שהקב"ה מעניק שכר לאיש על המצוה לאחר עשיית המצוה, שאז אינו רוצה למכור את המצוה בעד כל הון דעלמא.

ובזה אפשר לפרש מה שהביא הטור (או"ח סי' תרג) על פי דברי הירושלמי (שבת פ"א ה"ג) שגם מי שאינו נזהר כל השנה מפת פלטר, יזהר בעשרת ימי תשובה מאכילת פת פלטר. ולכאורה יקשה ממ"נ אם אסור הרי כל השנה נאסר בו ואם מותר מאי שנא עשרת ימי תשובה.

אך לפי היסוד האמור יובן שפיר, כי כל עבירה היא ריחוק. ואפי' חשש נדנוד של צל צילו של איסור ג"כ גורם הרגשת ריחוק מן הבורא ית"ש. ולכן אפי' שהגזירה היתה רק על פת נכרי ממש משום בנותיהם, משא"כ בפת פלטר ליכא שום חשש, בכל זאת אינו פת שיהודי אפאן, ויש בכך ריחוק במקצת, ומזה חשש התנא הקדוש, ודו"ק.

מהות ספרן של בינונים

ונבאר מ"ש **זקיה"ק רבי אלכסנדר סענדר מקאמאראנא** זי"ע בספרו "זכרון דברים" (מאמר התשובה וליום הכסא) בזה הלשון: איישוב קושיות עולם מה שמקשים, אם

לבינונים אין כתיבה בראש השנה אם כן אין להם ספר, ומה זה שלשה ספרים נפתחים בראש השנה. ונראה על פי פשוטו דמעשה כל אדם נכתבים בספר אחד, למשל מעשה ראובן נכתב בספר הזכיות והעוונות, ואח"כ רואים אם עוונותיו יותר על זכיותיו כותבין אותו בספר המיוחד שכתבתו למיתה, ואם צדיק נכתב בספר מיוחד לחיים, ואם מחצה על מחצה נשאר בספר הראשון שנכתב, וזהו ספר של בינונים. עכ"ל.

ועיינו בספר **"בן בית"** על התורה פר' חקת מרבינו אליעזר צבי מקאמאראנא זי"ע שהאריך מאוד בזה, ותורף דבריו הוא שחיים ומות קאי על המעשים, היינו מעשים של חיים - מצוות, ואילו מוות היינו מעשים של מוות - עבירות.

ובארנו כי הדברים עמוקים למאוד, כי כל מעשה טוב וכל מעשה מצוה, הרי כוח הקדושה שנברא מן המעשה הזה המכונה 'מלאך' נשאר קיים לעד ולעולמי עולמים, והאדם חפץ בזה לעד ולנצח, ועל כן נשאר כח הקדושה באופן נצחי. ולעומת זה, מעשה עבירה ועוון הרי סוף דבר חוזר האדם בתשובה והמעשה בטל, כי כל חיות המעשה בא מן האדם שעדיין חושב על החטא והם כרוכים אחד בשני. וברגע שהאדם חוזר בתשובה ומתחרט מעיקרא על מעשה העבירה הרי הוא כורת כל קשר עם מעשה החטא, וממילא אין לו לחטא מי שיתן לו חיות ומתבטל כוחו והוא מת מאליו. וכמ"ש הרמב"ם שכבר מובטח לנו שנחזור בתשובה עי"ש. וזה ענין חיים ומוות במצוה ועבירה.

והנה אם האדם עדיין מחזיק בדרכי הרשע וחפץ לילך אחר שרירות לבו, נמצא שהוא נכתב בספרי המתים, כי זהו רצונו להיחלק שם. ומי שמתחרט על חטאיו ורוצה להתקרב אל בוראו, אזי עוקר החטא מעיקרו ומתקרב בחזרה וחוזר בתשובה אל קונו, ובזה נכתב ונחתם בספר החיים ובספרן של צדיקים. ויש עוד דרגה בעשרת ימי תשובה והיא ספרן של בינונים, לכל אותם אשר רגליהם פוסחות על שתי הסעיפים, שרוצים להיות צדיקים וקרוכים להשי"ת אך בחדא מחתא אינם רוצים לוותר על מנעמי חיי הבלי עוה"ז,

ואינם עוקרים מעיקרא את החטאים ואת הריחוק, ולכן הם תלויים ועומדים, עד שיתעוררו בלבבם להתחרט על עוונותיהם ועל ריחוקם, ואז פוסקת חיות החטא והוא מתבטל.

תחילת יפייס חבירו ואח"כ את בוראו

כ"ק אאמור"ר זי"ע מבאר בספרו **"עטרת שלום"** (פר' האזינו), על הנאמר בהפטרה "שובה ישראל עד ה' כי כשלת בעוונך", כי החוזר בתשובה, צריך תחילה לחזור על עבירות שבין אדם לחבירו. ורק אח"כ על עבירות שבין אדם למקום. וידוע מאמר חז"ל (יומא פה:) שיה"כ אינו מכפר על בין לאדם לחבירו עד שירצה את חבירו.

וביאר **אאמור"ר זצ"ל** ע"ד הרמז, שצריך להיות קודם "שובה ישראל" - היינו בין אדם לחבירו, ואח"כ "עד ה' אלוהיך" - בין אדם למקום. ודפח"ח.

ואמרתי להוסיף על דבריו ולבאר את המשך הפסוקים כמין חומר, 'קחו עמכם דברים ושובו אל ה'', כלומר, קחו עמכם את הדיבורים - דברים - שבהם ריציתם את חבריכם, ואח"כ 'ושובו אל ה'.

וממשיך הכתוב ואומר: 'אמרו אליו וכו', אשר לא יושיענו', כלומר, אם יאמר האדם 'עשיר' אני, ואחלק צדקה ובזה יכופר לי עון, מבלי שירצה את חבירו [כפי הנרמז בתיבת 'אשור' כי אל"ף מתחלק בעי"ן באותיות אחה"ע], ע"ז אומר הנביא שאין בזה תשועה.

וכתיב בתריה "על סוס לא נרכב", דהנה ידוע שכל מילות התפילה נקראים בשם סוסים (עי' תיקוני זוהר על לסוסתי ברכבי פרעה, הוב"ד בבעש"ט עה"ת עה"פ לסוסתי וכו'). כלומר, באם יאמר אדם, אתפלל ויכופר לי עון, לזה אמר הנביא 'לא נרכב', היינו אין בזה תועלת.

עוד ממשיך הכתוב: "ולא נאמר עוד אלהינו למעשה ידינו" כי כל הפגיעות בזולת אינן באים אלא מגאוהו שהאדם חושב עצמו לישות נפרדת, ואין הוא ירא מדין וחשבון, ולזה אמר הנביא, שלא נאמר כן לעצמינו.

והעצה לכך "אשר בכ' ירוחם יתום", היינו שרואה עצמו שפל כיתום ואז וודאי לא יחטא.

שלא תהא כדרך השעיר המשתלח

במשנת רביה"ק מקאמאראנא

ענייני עבודת ה' במשנת
צדיקי בית קאמאראנא

עבודת ההיכל

הגה"ח רבי יחיאל יהושע שיינפלד שליט"א

משפיע קהילתינו הק'

מגרד את העננים, הוא נדחף לאחוריו ומוצא את עצמו איברים איברים, מפורק לגמרי.

אות וסימן הוא לכל אותם המתקדשים והמטהרים עצמם בדרכות שאינם שלהם, הם בוחרים לעצמם מדריגות נשגבות, עולים ומתעלים בהררי קל, בעוד אחיהם עובדים עבודת עבודה ועבודת משא, קורעים את בשרם עבור כבוד שמו יתברך. אך לפתע, בעודם בשיא הפריחה, מוצאים את עצמם קרועים לגזרים, איברים איברים.

וראה בספה"ק **אוצר החיים** (פר' אמור) שמקשר את השעיר המשתלח לענין הגאווה, וזל"ק: וכשניתן השעיר לעזאזל נאמר ותשליך במצולת ים כל חטאתם יען הם מציאות שירי גבורות וכל יניקתן על ידי נגה שהוא הגבורת שלא נתברר עדיין לטוב ועתידי להיות טוב, **ולכן מתגאה עצמו לינק מהקדושה וסובר שהוא כבר קדוש, והאמת אינו כן, על ידי גיאות זה יונקין כל הקליפות השפע, ובזה תבין גודל פגם גאווה.**

שם המפורש, השעיר רואה כיצד ציבור ענק כורעים ומשתחווים ונופלים על פניהם. איזה אור! איזה ביטול! הכל בשבילי השעיר.

לא עובר זמן רב, והנה הוא נלקח אחר כבוד על ידי כהן מיוחד, לא סתם כהן, אלא 'איש עתי' שנקבע לכך מבעוד מועד. רבבות אלפי ישראל עוקבים אחריו, והוא משפיל את עיניו שלא יבוא לידי הרהור גאווה, כולו הולך בשפלות ובענוה, והוא מביט ברחמנות על השעיר שנשאר שם בבית המקדש, מזוית עינו מבחין כיצד לוקחים את השעיר השני, עוקדים אותו ושוחטים אותו. מסכן, נעבעך.

קבוצה נכבדת של כהנים פוסעים אחריו בדרכו המדברה, וכבש מיוחד עשו לו, ועשר סוכות הקימו לכבודו, ויקירי ירושלים נכבדי העדה מלוים אותו מסוכה לסוכה. והנה מרגיש כיצד הוא מתחיל להתרומם, להתעלות, להתקדש, עולה ומתעלה עוד ועוד במעלה ההר, ואז, כשהוא בשיא העליה, כמעט

לפעמים מרגיש האדם התעוררות גדולה בנפשו, במיוחד בימים אלו של עשרת ימי תשובה, והוא מקבל עליו קבלות טובות ועושה חשבון הנפש לעצמו להיכן הוא רוצה להגיע ולהיכן צריך להגיע, אבל אינו תופס כי מי שדוחף אותו מאחוריו להתרומם ולהתעלות הוא אותו זקן וכסיל החפץ להכשילו, הוא רוצה להגביהו עד קצה ההר ומשם להפילו חלילה.

ומובא בספרים בדרך משל ומליצה, כי הנה עומדים להם שני שעירים, שוים בקומתם ובכל אשר להם, לצידם מונחת תיבת הגורלות, אחד מהם הולך לעלות בגורל לה', להעלותו על גבי המזבח, והשני יבחר לעזאזל, שם על ראש הצוק יושלך ויתפרק לגזרים.

והנה נלקח אחד מהם. הכהן הגדול עצמו מעמיד אותו לצידו, קהל רב של כהנים מביט בו, השעיר אינו יודע למה זכה לכל הכבוד הזה. הכהן הגדול שולף אחד מהגורלות ומטיל עליו, לאחר מכן סומך עליו את שתי ידי ומתוודה. לא זו בלבד, אלא מזכיר עליו את

הופיע מוסף תורני מרהיב "בהיכלי קאמארנא" המצורף לגליון השבועי 'אוצרות קאמארנא'

מלא וגדוש עם מאמרי הגות מובהרים במחשבת קאמארנא, לצד מערכות שלמות בתורת ה'היכל הברכה' בנגלה ופנימיות

זה כבר הפך למחזה נפוץ.

יהודים מגיעים בחג הסוכות ומחפשים בבתי מדרשות את הגליון המרהיב - "בהיכלי קאמארנא", שעושה להם את ה'עונג יו"ט'.

המעניין הוא, כי הגליון מקיף את כל שכבות הגילאים, הקהלים, העדות והסוגים, כל אחד מוצא בו את מקומו, למגדול ועד קטן.

שוחרי החסידות והעבודה הפנימית - ימצאו אוצרות פז במדורים השונים העוסקים ב'מחשבת קאמארנא', עם מיטב המאמרים בענין ההג.

בני התורה - יצללו לסוגיות עמוקות שנידונו בספרי צדיקי בית קאמארנא, אשר התורה כולה היתה פרושה אצלם כשמלה.

חובבי היסטוריה, המתרפקים על ימי קדם מלאי ההוד - ימצאו כל פעם חידושים מטלטלים, חשיפות שונות, גנוזות וצפונות, שמותירים את קוראיהם בהשתאות.

וגם אלו המעלעלים בחפזן ומחפשים את טורי האירועים, יתרגשו שוב ושוב לראות את פינת יקרת חצר הקודש קאמארנא, המתפתחת בתנופה אדירה, כאשר קול התורה והתפילה לצד מפעלות החסד והטהרה, משגשים מיום ליום, בסייעתא דשמיא.

אנו עומדים בפתח הגליון התשיעי במספרו, ובאמתחתנו מאמרים מרתקים, כובשי לבבות ומרהיבי עין, מן הבאר הבלתי פוסק, כשטף מים לא אכזב, הנובע מתוך נחלי תהום רבה, מים שאין להם סוף, אשר דלו לנו רבותינו.

וכמו בכל פעם, גם הפעם מורגש שייעתא דשמיא ומזלא עילא להוציא לאור תעלומה, דברים מחודשים מאוצר המנוצר, ולגלות עומקים נוספים מבארם של רבותינו.

סידרת מאמרים מרתקים שנחשפים כאן לראשונה והגיעו אלינו במסילות פלאיות על ידי מסבב כל הסיבות, חלקם, ממש ימים ספורים לפני סגירת הגליון, וכן מאמרים נוספים כפי שתחזינה עיניכם.

מאמר יסודי בבירור דעת רביה"ק ההיכל הברכה מקאמארנא זי"ע בקביעת זמן בין השמשות וצאת הכוכבים. זהו סוגיא המעסיק רבים וגם טובים, ועתה מוגש עם תוספת נופך, בבהירות ובאופן מסודר להפליא, על ידי אחד מגדולי העוסקים בחכמת התכונה, אשר ידיו רב לו בבירור סוגיא עמוקה זו.

הפנינה המרכזית בגליון - היא ללא ספק המאמר **"ועמד פינחס ופילל"**, זוהי חשיפה מטלטלת הרואה אור לראשונה, ושופכת אור על מנהגים רבים לבית קאמארנא. המדובר הוא בתכריך כתבים מאוצר גנזיו של הגאון הקדוש רבי פינחס נתן מרודיק זי"ע, צעיר בניו של רביה"ק הדמשק אליעזר מקאמארנא זי"ע, כאשר רק עתה - קרוב למאה שנה לאחר פטירתו - סיבב מסבב כל הסיבות שיגיע זמן פדיונו וחשיפתו בעולם על ידי מסכת נפלאה של השגחה פרטית.

עוד זאת מתגלה בגליון זה מאמר מיוחד - **"הושע נא ציון המצינת"** בו מקופלים חשיפות ותעלומות בנוגע לאהלי הצדיקים הקדושים לבית זידיטשוב - קאמארנא - ראזלא שהתגלו לאחרונה, כשהם מעוררים נימין של התרגשות בלב המקושרים לאילנא דחיי.

בין קפלי הבטאון מופיעה סקירה נרחבת של **אירועי חצר הקודש קאמארנא** במחצית השנה החולפת, השוקק חיים משך כל שעות היממה, כאשר מאות אברכים מתרוממים בשולחנות הטהורים, במעמדי הקודש, בשיעורים התורניים, בשמועסן החסידיים, בשיטבילאך, ברשת הכוללים, בבית הוראה, בהיכל התורה, מקוואות הטהרה ובשאר מפעלות התורה התפילה, החסד והטהרה, שהוקמו ונוסדו על שםם וזכרם, על דרכם והליכותם בקודש, של רבותינו הקדושים שרי בית הזוהר ומנחילי תורת החסידות לבית קאמארנא.

ואנו תפילה קדם שוכן מעונים שיהא בעזרינו להמשיך בהפצת מעיינותיהם המפכים של רבותינו הק', להגיל תורה ולהאדירה ולהרחיב גבולי הקדושה בדרכם של רבותינו הקדושים ההולכים בנתיבות אור שבעת הימים מרגא הבעש"ט הק' זי"ע.

סייעתא דשמיא מיוחדת מצאנו כאן, ועל כן נודה ונהלל בשפתי רננות אל בורא כל העולמים, על אשר זיכה אותנו להיות צינור למבקשי ה' וצמאי הדעת להנחילים מאוצר הענק של ענקי הרוח לבית קאמארנא לדורותיהם.

לאחר הודאה על העבר, נמשיך לבקש על העתיד, שיהא ה' בעזרינו להמשיך להאיר עיניהם של שוחרי בית קאמארנא עם אוצר נלבב, מלא וגדוש, כמו הגליונות האחרונים שזכו לתשבחות רבות מכל רחבי העולם.

כמו בשנים האחרונות, גם השנה בחודש תשרי ה'תשפ"ו, הננו מגישים בעה"י ביטאון מרהיב עינים - התשיעי במספר - בו ניסינו להגיש את העינית שבעינית מתוך היבול האדיר של משנת קאמארנא הבלולה מכל חלקי התורה, נגלה ונסתר, הלכה ורמז, כרכא דכולא ביה, ואנו סמוכים ובטוחים שהקהל הקדוש יתענג על הדברים וישכיל לדלות אוצרות של תורה ויראת שמים.

מדור מיוחד עוסק **במאמרים הדנים במחשבת קאמארנא**, כשהוא מלא וגדוש בניצוצי אור **מאוצרותיהם של צדיקי שושלת קאמארנא**, החל בליקוט תורת רבותינו הקדושים לחודש תשרי, פרי עמלם של חכמי ורבני מכון "אוצרות קאמארנא", וכלה ב**ליקוט מובהר מתורתו של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א**.

מדור בפני עצמו הוקדש ל**"מחשבת קאמארנא"** בו הובא מאמרם של רבני ומשפיעי אנ"ש אודות ענייני החג, אשר הונף ואשר הורם מאוצר מחשבתם של רבותינו הקדושים מדור דור.

מדור נוסף של חכמי ורבני מכון "אוצרות קאמארנא" עוסק בענייני הלכה ומנהג במשנת רביה"ק בעל 'היכל הברכה' זי"ע על חג הסוכות העומד בפתחנו, ביניהם **מאמרים מאת הרבנים הגאונים חברי בית הוראה 'שערי ברכה' קאמארנא, לצד ראשי הכוללים של רשת הכוללים 'היכלי הוראה' קאמארנא, לצד ראשי הכוללים של רשת הכוללים 'היכלי הוראה' קאמארנא.**

המאמר המרכזי - **"להבחין בין יום ובין לילה"** - הוא

מרכז מוסדות קאמארנא בארץ הקודש
KOMARNE INSTITUTIONS
10 MEEHAN HANUTAL, PETERBORO
BAW 107 HANUTAL
בניסאית
ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א
מרכז הציבורי 14 ימות בית שמש 21
מרכז הציבורי 14 ימות בית שמש 21

עשרים שנות אודות השפיעו

י-ה זכות אבות יגן עלינו

הננו להודיע לכל קהלא קדישא הדיין
מתפללי ולומדי בית מדרשינו
כי לרגל הילולא קדישא של

כ"ק מרן אדמו"ר הגה"ק צצוק"ל

יערוך בנו זמ"מ כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
את השולחן הטהור

לרגל הילולא קדישא וסעודת דוד מלכא משיחא
במוצש"ק פרשת האזינו אור ל"ג תשרי
בשעה 10:30 בהיכל הכוללים

זכות הגדולה תגן בעדינו ובעד כל קהל ישראל, אמן

הופיע

הטאון פ
חודש עשרי תשפ"ו

בהיכלי קאמארנא
בית הוראה ומוסדות כחש"כ בארץ הקודש

ניתן להשיג במרכז מוסדות קאמארנא
רחוב מרים הנביאה 14 רמת בית שמש ג' 2